Ч. 156. Львів, Неділя, дня 14 (27.) липня 1902. Річник VI.

Передплата на »РУСЛАНА« виносить:

в Австриї:

на цілий рік . . 20 кор.
на пів року . . 10 кор.
на чверть року . 5 кор.
на місяць . . 1·70 кор.

За границею:

на цілий рік . 16 рублів або 36 франків
на пів року . . 8 рублів або 18 франків

Поодиноке число по 16 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска« — З Руслановых псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Аґенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Вигляди австро-угорскої угоди.

(X) Вигляди австро-угорскої угоди є в тій хвилї корисні. В справі торговлї худобою, яку висунено на перший плян, осягнено порозумінє, а можна сподївати ся, що й в иньших справах, які відносять ся до цлово-торговельного союза, дійде до порозуміня. Але допустїм, що все те буде осягнене, що угода прийде на дневну чергу в парляментах. Щож тодї? В тій хвилї зміняє ся положенє в некористь д-ра Кербера, позаяк він має раду державну, в якій зовсїм не є обезпечене ухвалене угоди. Зовсїм иньше становище має Сель, він має кріпку більшість в угорскім соймі, якою орудує по своїй волї. Тимчасом в австрийскій радї державній з внесенєм угоди на дневний порядок виступають всї ті трудности і перепони, які лише з великим трудом і обачностю можна усунути. Не поможуть тут упімненя, що в таких хвилях, коли розходить ся о спільні інтереси цїлої Австриї, повинна би рада державна бути згідною, бо др. Кербер нераз вже накликав до єдности. Розходить ся о се, щоби пересправ над угодою в радї державній не спинювано. Тут виступає як справа ческо-нїмецкого національного порозуміня. Вже перед кінцем весняної сесиї Чехи пригадували правительству сю справу, а після вістий ческих дневників є вже готовий вибір, що має бути основою ческо-нїмецких переговорів, які мають відбути ся у вересні.

Слово ческо-нїмецке порозумінє звучить в Австриї якось немило і є майже рівнозвучне з безуспішностю, та має за собою вже чимало »поучаючих« досьвідів. Не можна чудувати ся такому зневірливому поглядови, наколи розходить ся о переведенє справдешньої угоди поміж двома народами в Чехах. Але правительство не може мати таких далекосяглих домагань. Правительство не може в сїй хвилї думати, щоби довести до повного помиреня, але може сподївати ся стільки по обох сторонах, що з огляду на австро-угорску угоду може дійде до роз'єму, до тимчасового порозуміня. Длятого вересневі переговори мають певне опреділене значінє. Се може довести до вступної умови, можливо лише до вилущеня обопільних поглядів і домагань, а на всякий спосіб будуть мати сї переговори цїль — усунути перепони парляментарної полагоди австро-угорскої угоди. Цїль правительства є отже ясна: осягнути найможлившу річ а бодай можливу, себ-то найти спосіб парляментарного роз'єму, бо правительство потребує ческо-нїмецкого порозуміня перед австро-угорскою угодою.

Становище Нїмців в сїй справі ясне. Наколи они займуть прихильне становище, зроблять сим державі важну прислугу, покажуть ся сторонництвом державним. Але сегодня нїхто не хоче радо грати ролї державного сторонництва. Однак справа австро-угорскої угоди є і для виборців так важна, що всякий розумний виборець мусить се одобрити, наколи посли задля національних суперечок не понехають важних інтересів держави, які дотикають і кождого народу. В інтересї всїх народів є справедлива угода. Розходить ся тут отже о те, щоби інтереси народні погодити з державними.

Иньше становище мають Чехи. Їх популярність, їх полїтичне єствованє вимагає, щоби щось осягнути перед угорскою угодою, они бажають і потребують якогось успіху. На нїчо не здасть ся, накликувати їх до саможертви задля державних інтересів. Їм грозять радикальні елементи, які висше ставлять обіцянки і національні придбаня, як спільні інтереси. Чеські посли наразили би ся, як один з них виставив ся на »полїтичне каменованє«.

Чехи мусять отже осягнути якісь уступки, наколи радикали не мають змести їх табору. Се положенє повинно довести до якоїсь основи порозуміня. Лише не повинні чеські проводирі вельми напинати струни, бо тодї Нїмців пірве нетерплячка. Наколи би не дійшло у вересні до такого порозуміня, тодї неперечно наступила би катастрофа, за яку спала би велика одвічальність на Чехів, они нїчого би не осягнули, а втратили би богато. З боку ческих полїтиків треба богато такту і зручности, але й правительство повинно так кермувати сими переговорами, щоби допомогти з свого боку усувати всякі трудности і перепони, а тодї вийде справа в користь обидвох народів і держави.

Польске „ceterum censeo“.

(Конець).

А отсе тота знаменна статя »Przegląd-у«, який в справі страйків подає дружний устиск краківскому »Czas-ови« і каже так: »Земельні властителї не мають нїякої оборони перед нїкчемною аґітациєю за рільними страйками, тож повинні на разї самі шукати способу ратунку средствами, які самі признають відповідними. Гуртова акция є ту конечна, а мусить она бути скора і енерґічна. »Czas« взиває всї верстви народа, щоби солїдарно взяли ся до оборони найжизненнїйших інтересів суспільних, загрожених тою социялїстичною аґітациєю(?) серед хлопів у східній Галичинї. Розуміємо вповнї патріотичну інтенцию, яка сю раду подиктувала нашому краківскому колезї, але не бачимо зовсїм способів практичного виконаня сеї гадки. Навіть відкликуванє ся до верстви великих властителїв скінчило би ся на побожнім бажаню і на дуже вимовних нарікaнях. Однак ми інакше задивляємо ся на сю справу. Ото розумуємо в сей спосіб: Хтось, хто має повагу і значінє в цїлім краю, повинен взяти ініциятиву. Таку повагу і значінє має пр. »Товариство кредитове земске«. Страйками оно також загрожене в своїм істнованю. Коли пожежа аґітациї огорне цїлу східну Галичину і унеможливить дїдичам працю на ріли, тодї листи товариства спадуть дуже дїтливо, отже оно не може приглядати ся з оптимістичним спокоєм тій страшній працї бурителїв всякого ладу в суспільности(!). Тому нехай оно возьме ініциятиву в ратунковій акциї, най скличе чи надзвичайні чи загальні збори делеґатів, чи довірочне зібранє своїх членів і нехай такі збори уложать плян спільної акциї. Отже в першім рядї належало би викликати точне примінюванє обовязуючих законів, які тепер найчастїйше бувають не властиво інтерпретовані(?), а відтак *заняти ся систематичним і на велику скалю спровадженєм до східної Галичини тих польских робітників з західної Галичини*, які задля недостатку працї удають ся на заробок до Нїмеччини, або виеміґровують за Океан. Коли *кождий двір східної Галичини одержить кільканайцять, або кількадесять робітників з західної Галичини*, то відразу *зріднуть міни легкодушно страйкуючих руских мужиків*, підбурюваних нїкчемно рускими радикалами і социялїстами. Коли не »Товариство кредитове земске«, то може галицке Товариство господарске(!) прийме таку ініциятиву; а коли они не могуть зі статутових зглядів, то *їх презеси і управителї могли би се зробити як приватні люди*«. На всякий спосіб — забув додати шовініст »Przegląd-у« — ceterum censeo Ukrainam galicianam esse delendam! — бо коли так піде дальше, як то вже іде в Галичинї від кількох місяців, то за два роки всї властителї земельних дібр будуть »оголочені зі своїх маєтків«.

Що ми мусимо бути приготовані на систематичний і нагальний залив східної Галичини мазурскою кольонїзациєю, без огляду на страйки, виходить також з того, що звісний п. Студнїцкий, про якого гакатистичні виводи в Słow-i polsk-ім ми вже доносили, основує у Львові »Школу полїтичних наук«, яку найвідповіднїйше назвати-б можна »школою гакатизму«. Бо певно, що той пан, який уважає кольонїзацию Руси Мазурами »такою природною річию, як спад води з гори на долину«, дасть своїй полїтичній школї такий, а не інакший напрям.

Ось послухаймо, що він заявляє в тім згляді свому інтервієнтови зі Słow-a polsk-ого: — Питаєте мене, пане, чому ми оснували »школу полїтичних наук« майже з університетским обсягом? Ото чому. Згодите ся хиба, що ми не маємо польских університетів (!). Так є, наші університети не є польскими (!!), мимо свого викладового польского язика. Польскість (?) є в них узгляднена немов з ласки.

П. Студнїцкий є »Сибіраком« зза кордону, мешкав якийсь час в Нїмеччинї, Швайцариї, Льондонї, ну, і аж ту в Галичинї зробить свою кариєру. Бо і справдї умів взяти ся до річи. Ударив в шовінїстичну струну, яка тепер така напнята у наших Вшехполяків. Свою школу зорґанїзував також переважно з позакраєвих сил, а навіть заповідає, що на виклади буде ще поза тим запрошувати специялїстів не лише з Кракова, а і з Варшави.

Тенденция сеї школи виходить ясно з уступу, в якім п. Студнїцкий говорить про відокремішненє Галичини. Щоби певнїйше і скорше упорати ся з Русинами, Поляки мусять мати вільну руку супроти центрального правительства, виеманципувати ся від єго контролї. Студнїцкий є ревним пропаґатором сего постуляту і духовим батьком того, що се приняло людове сторонництво як основу своєї полїтики. Отже в згаданім інтервю каже Студнїцкий: »Ґенеза »школи полїтичних наук« стоїть власне в звязи з тим постулятом. Піднесенє квестиї вилученя Галичини переконало мене, як мало вироблена під зглядом полїтичним є тутешна суспільність... Тож не можемо тому числити на бодрих борців ідеї самостійности, доки не будемо мати штабу реалїстично думаючої, з відносинами річево по-

знакомленої інтеліґенциї. »Школа політичних наук« не є політичною институциєю, але почуте браків нашої інтеліґенциї при піднесеню вилученя, навело мене на гадку про конечність основаня такої як раз школи«.

З того видко, що страйк, чи не страйк — одна курці смерть: завсїгди лунає чим раз грімкійше польске ceterum censeo!

Допись

З Нордерней. 22. VII. 1902.

Острів Нордерней належить до ряду східнофризийских островів, які море перед віками відорвало від континенту, і лежить на захід від ольденбурского князїства.

Нордерней яко місце кліматичне і купелеве є поміж всїми місцями купелевими Північного моря найбільше залюднене і найбільше відвиджуване. В послїднім роцї доходило число купелевих гостий в Нордерней до 30 осіб, між котрими було много Галичан. Сего року зменшив ся тут приплив гостей, а особливо дуже мало є осіб з Австриї і Росиї. Лїста курацийна до нинї (22. VII.) виказує мало-що над 8.000 осіб. З Поляків нема тут майже нїкого, є тут тілько кілька польских жидів, що часом говорять по польски. Є якийсь Чех з женою і обоє розмовляють по чески. Кілька осіб говорить по мадярски, а врештї не учуєш тут иньшого слова, як нїмецке.

На 180 дневників в салї конверзацийній кургавзу є 4 дневники нїмецкі з Австриї, один дневник угорский, два польскі (з Познаня і Варшави), один росийский (Новое Время), один анґлїйский і один францускиий. Всї иньші дневники нїмецкі з Нїмеччини. Нїмцї тутешні в своїй мові і в своїм дневникарстві уважають себе найдосконалшою расою на сьвітї. Особливо оказують свою висшість проти Славян, а специяльно проти Поляків.

Для приміру наведу справозданє з кількох товариств з панґерманьским характером.

На зборах товариства Alldeutscher Verband, яке має кілька тисячів членів, говорив проф. Samassy ті слова: Нарід панів (Herrenvolk) мусить часом задержати дефензиву проти славяньского напору. Славяни хочуть від Нїмців відобрати землю здобуту нїмецкою кровю і уцивілїзовану нїмецкою працею. Австрийскі Нїмцї не мають сили відперти той напір. Без нашої помочи не годні они побідити Славян.

О знїмченю всїх Славян годї нинї думати, бо декотрі славяньскі племена стоять вже на висшім ступнї цивілїзациї. Тому — каже проф. Samassy — не лишає ся нам нїчо иньшого, як їх вигубити (ausrotten). В тій цїли треба розвинути на більшу скалю кольонїзацию нїмецких селян в славяньских краях і провадити ту кольонїзацию в дусї нїмецких потреб. В сїй мові професора Samassy є характеристичне слово »ausrotten«, бо ним кинено рукавицю всїм Славянам.

Подібно друге товариство Allgemeiner deutscher Schulverein в своїм річнім справозданю каже, що товариство піддержувало нїмецкого духа в ріжних краях Австриї, щоби скріпити оборонні засоби в борбі з Славянами, Уграми і Румунами, щоби тим способом задержати в руках ґерманьских дорогу до берегів Адриятику. Товариство видало на підмогу для шкіл в Галичинї, Буковинї, Країнї і Семигородї 86.000 марок, а на цїли аґітацийні 27.000 м. Найбільшу чинність розвивало товариство в ческій і моравскій земли, де заходить потреба купованя землї від Славян і парцельованя тої-ж між нїмецко-протестантских селян. Сему товариству пособляє 8 нїмецких князїв значними датками.

Найрадикальнїйше виступає товариство Jungdeutscher Verband, котре цїлком не укриває своєї заборчої жадоби до австрийских країв. Загальні збори того товариства ухвалили резолюцию, в котрій находить ся бажанє всїх нїмецких патріотів, щоби Передлитавію прилучити до нїмецкого цїсарства. Брошури того товариства розкидають безкарно в австрийских краях.

В повисший спосіб хотїв я наших земляків познакомити з панґерманьскими змаганями, котрі тепер по мариєнбурскій мові сьмілїйше проявляють ся серед Нїмців. Справа Вжеснї, торжества ґрунвальдскі і справа листу гоньчог причинили ся богато до роз'ятреня Нїмців проти Поляків і иньших Славян. Нїмцї голосять, що польска і славяньска раса є меншевартна і слабша, нервова, здібна до лицарских саможертв, але нездібна до орґанїчної працї. В тій своїй висшости видять Нїмцї своє право до Drang nach Osten, т. є до пановання над расою, котра потрафить за вітчину умерати, *але не умів для вітчини жити.*

То є головний зміст нїмецкої гакати, а я навів єго длятого, бо наші польскі гакатисти уживають тих самих арґументів для оправданя польонїзациї рускої части Галичини.

Коли познаньскі Поляки в добре зрозумілім інтересї накликують всїх Славян до згоди і солїдарности, то наші польскі гакатисти піднесли власне в теперішній критичній хвилї поклик до польонїзациї Руси. Справдї копають наші Вшехполяки гріб Польщі, наколи не залишать воювати проти Русинів. В борбі Нїмців проти Поляків буде вислїд для Поляків дуже сумний, наколи всї Славяни а особливо Русини не будуть проти нїмецкої гакати солїдарно виступати. Час ще нашим Вшехполякам надумати ся. В кождім разї винесїм з гакати польскої ту науку, що наша праця повинна бути постійна, орґанїчна, а не хвилева — одноразова. То, що ми утратили, можемо відзискати тілько розумною і твердою працею, а не віддаваймо ся нїяким мріям або демонстрациям.

Ми пізнали, що з нашими гакатистами угодової полїтики провадити не можна, але також хибна є думка, що гроженєм і демонстрациями що-небудь доброго осягнемо.

Так проти угодової полїтики з гакатистами польскими, як і проти всяких демонстраций треба нам виступати, а натомість всї наші сили посьвятити реальній і позитивній працї і ще раз працї.

З другої півкулї.

IV. Відпись справозданя ц. і к. консуляту в Курітибі.

дня 31. грудня 1900. ч. XI до хвальної амбасади в Петрополїс (Ріо Жанейро).

Замовкли також вістки про підприємства приватної кольонїзациї тубольцями чи чужосторонцями. Вправдї кількох тутешних великих властителїв зголошувало ся тут в ц. і к. урядї з просьбою, призначити їм поселенцїв задля осїдку на їх землях, але до нинї жаден не сповнив злучених з тим услівий, с. є не розпарцелював землї і не предложив взірця посїлостий, які мають роздїлити ся між поселенцїв з копією дотичної мапи і провізоричним статутом прав і обовязків обох сторін зглядом себе. *Сї панове хотїли би мати хлопів, але не як кольонїстів з правом набутя землї на власність,* але як денних зарібників[1]); переговори з ними дали менї се ясно пізнати. Тому я дуже вдоволений, що не був прийшов в те примусове положенє, сповнити їх затїї; а я був би в такім примусовім положеню, коли би еміґрация була сильно розвинула ся. Що дотичить чужих підприємств, то наше львівске кольонїзацийне товариство очивидно *зрекло ся кравової концесиї,* яку набуло контрактом з 4. мая с. р. Вношу се з того, що оно занехало зложити кавцию 5.000 мільрейсів на виконанє контракту, до чого речинець скінчив ся 4. падолиста с. р. і що від відїзду звідси в маю заступника товариства (п. Зенона Левандовского — Ред. »Руслана«). не прийшла до ц. і к. уряду жадна більше вістка про него. Зреченє ся можна було предвидїти. Я предсказав се так пану ґубернаторови як і державному секретареви кольонїзациї, заявляючи супроти обох, що контракт задля своїх утяжливих услівий, які в отсїм звітї були наведені, не є до принятя для товариства. В сїй справі поводив ся ґубернатор не лише не упереджаючо, але прямо відпекуючо.

І не богато лїпші досьвіди зробило також майляндске торговельно-ґеоґрафічне товариство, яке, коли се правда[2]), також має в пляні кольонїзацию Пар ни. Єго член і заступник п. Тонїсі замешкав тут в Курітибі на стало, але вже від давна не веде з правительством жадних переговорів — як він менї оповідав послїдним часом, ґубернатор, що правда, не щадив слів, щоби єго запевнити про свою прихильність задля пособлюваня єго підприємству, однак він не може похвалити ся мимо сего жадним приреченєм з єго сторони, яке мало би будь яку вартість. Мимо сего п. Тонїсі держить ся незраженний своїх плянів в Паранї, але числить більше на се, щоби закупити землю від великих властителїв близько зелїзниць і доріг, якими можна їздити, а розвідуванє найточнїйших інформаций про положенє таких земель до набутя, про їх лїси, воду стан управи, цїни і т. и. становить найголовнїйше завданє єго побуту в краю.

З наведеного виходить, що *правительство не є в змозї само кольонїзувати, та що оно і не є приклонне, підпирати кольонїзацию через посторонні підприємства* а то помимо своїх противних запевнень. Правда лежить в тім, що оно не бажає собі множеня чужоязичного населеня в краю Оно виносить нинї коло 100.000 душ: 60.000 Поляків і Русинів[1]), 20.000 Італїянцїв і 20.000 Нїмцїв і др.) с. є майже третину всего населеня Парани, коли єго оцїнка на 350.000 є правдива. Правда, що правительство обчислює число чужинцїв богато низше, щось коло 50.000, бо вчислює знатуралїзованих до тубольцїв, але знатуралїзованє далеко не значить тут те, що натуралїзация. Сеї нїгде не видко, анї в містах, де прецїнь бразилїйский народ живе масою і єго вплив на чужосторонцїв виявлює ся безпосередно, анї доперва по краю, де Бразилїйцї лише рідко розсїянні. Напротив стає очивидним, що Нїмцї, Поляки[2]) і Італїйцї всюди там, де осїли в більшім числї, задержують мову і звичаї, удержують свої школи і мимо присвоєня собі бразилїйскої бесїди, живуть осторонь від Бразилїйцїв. А в кольонїях, які від 1890. р. основали ся зі внї, де Бразилїйцї в масї польских і руских кольонїй зникають, там є асиміляция тих послїдних, навіть мимо недостатку власних шкіл, виключена вже тому, бо лише дуже мала частинка знає по бразилїйски. Се бачить, очивидно, також і правительство, але воно глядить на справи через окуляри державности, яка має своїх поклонників також в ширших кругах. Оно певно знає також, що з теперішного чисельного відношеня чужоязичного до бразилїйского населеня, сему не грозить навіть тїнь небезпечности, задля єго домінуючого становиска Такої небезпечности не було б чого бояти ся навіть при видатнїйшім чисельнім відношеню, з огляду на абсолютний недостаток висших інтеліґенций межи горожанами чужих язиків, які були-б спосібні повести маси до полїтичного значіня. Але сего не можна заперечити, що правительство не має охоти, зі своєї сторони що-небудь такого вчинити, щоби чисельне відношенє посунуло ся дальше на користь чужинцїв. І перед тим полїтичним мотивом уступає для него економічний, який містить ся в підпираню заселеня краю продуктивним чужосторонним елементом. Звольте і т. д. За докладний відпис: Віденъ 10. червня 1901 цїс. радник і директор експедиту в ц. к. мінїстерстві внутрішних справ. Фром.

Новинки.

— **Календар**. В недїлю: гр.-кат. Акіли, Юста; рим.-кат. Наталїї. — В понедїлок: гр.-кат. Володимира кн. р.; рим.-кат. Інокентия. — Ві вторник: гр.-кат. Атиногена; рим.-кат. Марти.

---

[1]) Всякі такі приватні кольонїзациї, се крайний визиск і обманьство поселенцїв. — Ред.

[2]) В падолистї с. р. писав президент товариства п. Віґонїя Тонїсі, що єго проґрама одержала апробату, але до єї практичного переведеня не можна приступити перед полагодженєм клопотів у східній Азиї, бо до того часу не можна буде постарати ся о потрібні до сего дїла капітали.

[1]) Австрийскі горожани в Паранї, се переважно саші Русини (30—40.000). Параньскі Поляки майже всї походять з Росиї і Нїмеччини, а лише зовсїм незначна скількість з Галичини. — Ред.

[2]) Про Русинів звіт консуля зовсїм не згадує, хоть їх число зглядно найбільше і они осїли такими великими громадами, що їх національна самостійність є запевнена. — Ред.

— **З'їзд українсько-руских академиків у Львові** ухвалив на вчерашній пополудневій нараді отсї резолюциї в університетскій справі:

»Українська молодїж академічна, зібрана на вічу дня 25. липня 1902 у Львові:

I. уважає недостачу власного університету випливом ворожої українському елементови полїтики польскої шляхти і її прислужників так на социяльнім, як і на полїтичнім та на культурнім поли, і наслїдком передання всїх справ українського народу як-раз в руки того ворожого чинника;

II. уважає доконечним борбу за університет, що її мала доси дорогою домагань полагодженя сеї справи від правительства і чинників, що в їх руках лежить справа осьвіти — перемінити на борбу против сили і власти польскої шляхти та вести її разом зі зорґанїзованими масами народу о корінну зміну всїх суспільно-полїтичних відносин у Галичинї;

III. взиває всїх товаришів до посьвяти своїх сил орґанїзациї всїх верств українського народу, до борби так за здобуте самостійного українського університету, як і за корінну переміну теперішного ладу без огляду на консеквенциї для їхнїх університетских студий — і особистої кариєри;

IV. уважає, що з огляду:

1) на інтерес, який для українського народу представляє дальше веденє борби о язикові права заґарантовані нам законом на львівскім університетї,

2) на конечність як найблизшого і безпосередного контакту з цїлою масою народу,

3) на енерґічне і консеквентне веденє борби на всїх полях публичного житя,

4) на уступленє сенату зложеного з провокаторів молодїжи,

не стоять нїякі публичні причини на перепонї до вписів на львівский університет з зимовим семестром 1902/3 р. і устають публичні мотиви піддержуваня сецесиї;

V. заявляє, що опираючи ся на основні державні закони, домагає ся безуслівної рівноправности для своєї мови ві всїх державних інституциях і не допустить до покривдженя своєї мови на львівскім університетї. Специяльно взиває товаришів до уваги на се, що всякі зносини з університетскими властями, так устні як і письменні, можуть відбувати ся тілько в українській мові і взиває товаришів так до впису на університет як і до приниманя всяких друків і резолюций лише в українській мові, а в разї приневолюваня до приниманя польских друків і резолюцяй до однодушного рекурсу через всї інстанциї;

VII. взиває всїх товаришів домагати ся лише укваїньских іспитових комісий до всїх іспитів так на правничім, як на фільософічнім факультетах, а в разї відмови до однодушного рекурсу через усї інстанциї.

VIII. Переведенє в дїло ухвалених резолюций передає ся орґанїзацийному комітетови молодїжи.

Вечером відбув ся вечерок в честь М. Драгаманова в сали польского Тов-а педаґоґічного (там, де відбувають ся наради з'їзду). По вступнім палкім слові п. Цегельского про значінє Драгоманова для Українцїв, відсьпівав хор академиків пісню »Живем, живем«, почім п. Ганущак мав відчит про національні погляди Драгоманова, а дальші точки проґрами виповнив хор під управою п. Л. Вечерок покінчив ся відсьпіванєм имнів »Не пора« і »Ще не вмерла Україна«.

Нинїшні наради української молодїжи розпочали ся о 9. год. рано. На дневнім порядку дві точки: 1) Реферат п. Перфецкого: »Молодїж а суспільність«. 2) Реферат п. Брика: »Про москвофільство«. — Перед властивою нарадою відчитано кільканацять привітних телеґрам від товариств і від поодиноких осіб, а між иншими від ректора праского (ческого) університету проф. Горбачевского. Опісля президия удїлила голосу п. Душекови (Чехови), який іменем ческої поступової молодїжи і тої части ческої суспільности, що солїдаризує ся з ними, висказав українській молодїжи як найбільшу симпатию і бажаня, як найкрасшого покінченя її домагань. — Потім на внесенє п. Косевича висказав збір подяку п. др. Ярославови Кулачковскому за єго щиру працю для добра української молодїжи; заразом ухвалено переслати ту подяку телеґрафічно д-рови Кулачковскому у Відни. — Відтак наступив реферат п. Перфецкого, котрого змістом було представленє невідрадного становища нашої суспільности, а особливо селяньства. На конець поставив бусїдник три резолюциї.

По рефератї п. Перфецкого мав п. І Брик реферат про москальофільство. В гарно виголошеній мові п. Брик подав ґенезу та історию галицкого москвофільства і представив підпольну, наскрізь деморалїзуючу і погубну роботу кацапів на шкоду Русинів-Українцїв в Галичинї. В дальшім ходї свого реферату п. Брик різко напятнував виборчу і т. п. консолїдацию з ренеґатами, яка принесла страшні, необчислимі наслїдки в дїлї розвитку української ідеї в Галичинї. Вкінци референт зазначив, що сецесия укр.-руской молодїжи підкосила і захитала капцаством в Галичинї, та поставив відповідні резолюциї. Дискусию над рефератом п. Брика відложено на пополудни. Наради тревали до ½1. год. пополудни.

Число учасників з'їзду доходить нинї до шість сот. В з'їздї бере участь кілька студенток університету і матуристок. З Праги приїхали на з'їзд два Чехи: академик і публїцист п. Душек, і співробітник праского »Čas-у« п. Брож.

— **О. Василь Жолдак**, який з припорученя ВПреосв. митрополита Шептицкого виїхав минулого року на візитацию руских осель в Канадї, повернув позавчера до Львова.

Здавало би ся, що ось вже і скінчилась його місия... Та нї! Вона що іно почала ся. Бо і годї припустити, щоби о. Жолдак за той коротенький час свойого побуту в Канадї міг заспокоїти усї потреби наших безталанних заточників та з чистою і спокійною совістию вернути в рідний старий край.

Впр. о. візитатор вернув лишень тому, щоби зібрати в старій вітчинї поважне число спосібних та повних пожертвованя робітників, які-б не злякали ся поїхати в далеку країну, які-б рішили би ся ген за морем працювати для рідних братів, нести сьвітло правди і науки під убогі стріхи наших заточників. О. Жолдак приїхав громовими кличами взивати нашу суспільність до дїла: ратувати канадийских Русинів-Українцїв. Не нам довго о тім писати... Не зазнали наші Канадийцї гаразд в рідній земляци та й в новій не зацвили їм рожі... Коли ми мали щастє чути з уст Впр. о. візитатора його оповіданя — тодї нам сльози в очах ставали, а серце з жалю зжимало ся... Нашим братям в Канадї грозить винародовленє і то в як найкоротшім часї! Після слів о. Жолдака молодше поколїнє вже зполегка забуває рідну мову, а за лїт кілька... кільканайцять — і слїду з них не стане; нїхто не скаже, що там в Канадї жиють Русини-Українцї!

Ми щиро витаємо о. візитатора на рідній земли, оцїнюючи гаразд єго працю на безконечних канадийских степах та борах. Сподїємо ся, що наша суспільність мати ме між собою щирих та повних пожертвованя людий, які зважуть ся на велике дїло.. А тодї загомонить в канадийских борах руска пісня.. І почують наші братя рідні звуки, за якими вони так сердечно тужать.

Та ще сподїємо ся, що незабаром наша громада читати-ме широкі та — природна річ — інтересні оповіданя описи із житя-бутя наших канадийских братів, пера самого Впр. о. візитатора.

— **Рільничі страйки.** В Городенщинї почав ся страйк в Михальчи, де дїдичем є жид Гірш, і в Городници над Днїстром.

В заліщицкім повітї застрайкували ще села: Устечко, Іванє золоте, Мишків, Бердиківцї, Дорогичівка, Кулаківцї і Городок, так, що доси страйкує понад 40 сїл. Страйкуючі жадають 6. снопа, або 2 К за копу. Староство вислало військо до Тлустого, Головчиць, Рожалівки і Кошиловець. Властителем сего послїдного села є ґр. Меч. Пінїньский. До него прийшла депутация селян і заявила, що селяни згодять ся станути у него до роботи по низшій платнї як у жидів, бо лише по 80 кр. денно, або за 8. снів. Однак ґр. Пінїньский не згодив ся, загрозив військом і дїйсно вечером прибуло до села 14 уланів. Нарід поводить ся супокійно.

В Теребовельщинї страйкують села Глещава та Ілавче.

В Чортківщинї страйкують села: Антонївка, Свидова, Мухавка, Улашківцї, Заболотівка, Шульганівка, Нагірянка, Ягольниця, Хомяківка, Салївка, Сусулївка і Росохач.

Gazeta lwowska урядово заперечує вість про порубанє уланами чотирох селян з Заболотівки.

В борщівскім повітї вибухнув страйк в громадах: Капустинцї, Олексинцї, Шершенівцї, Озеряни і Пилипче. Посесор Капустинець Коссер спровадив собі »робітників« з Бучача, але не давав їм їсти, так що всї повтїкали та ще позабирали з собою двірскі серпи і коси.

В Збаражчинї — як доносить «Дїло« — »в селї Тарасівцї страйк скінчив ся побідою страйкуючих селян. Замість 10 тої копи дістають 9-ту копу збіжа, замість 10 того кірця бараболь, 9-тий корець. За день працї дістає робітник-мущина 60 кр. замість 40 кр. — дївка 40 кр. замість 25 кр. — Огульникам витик має бути при озимині тодї, коли і властителеви, а при яринї вперед огульникам а потім собі. Люди поводять ся дуже спокійно. В Воробіївцї, Гнилицях, Сохівцях, Лубянках стоїть військо. Вчера т. є. 22. застрайкували села Скорики і сусїдна Старомійщина (се послїдне в пов. скалатскім). В Мединї господарі забрали на жнива всїх бідних. Кождий господар взяв по 2 ох або 3-ох жниваків, а о. А. Качала згодив ся взяти коло 30 жниваків (доси робить у него коло 20). Село згодилось витревати в такім станї цїлий рік а навіть довше, так якби скарбу не було. В дворі є ще 8 робітників. Між ними є давнїйший мединьский війт, Ваврик Льокай зі своїм сином. Посесор спровадив під ескортою військовою около 30 тьох робітників мазурів. По декотрих селах пани піднесли цїну зарібків і без страйків, а навіть спомагають страйкуючих з сусїдних сїл (Федорович і Черняковский).« Крім иньших сїл застрайкувало також кацапске гнїздо, Сороки, бо властитель Сорок ґр. Сємєньский не виплачував обіцяних 20 кр. денно.

В Бобреччинї вибухнув страйк в селах: Шершенівцї і Олексинцї.

В перемишляньскім повітї страйкує село Задвірє проти дїдича Богдана.

В львівскім повітї застрайкували села: Перегноїв і Замістє.

В Брідщинї, як ми онодї донесли, вибухнув страйк в Гаях розтоцких і в Гаях за Рудою, власности дїдича Цєньского. Успіх страйку, як було зазначено, залежав від сусїдних сїл: Чистопади, Залізцї старі і Ратище. Та чистопадский війт Кріль, поплечник Цєньского і бувший кандидат на посла, за відступленє сїножати відвдячив ся своєму добродїєви Цєньскому в горячій хвили страйку. За намовою Кріля селяни з Чистопад, Залозець старих і Ратищ злетїли хмарою на роботу на ланах в Гаях розтоцких і Гаях за Рудою. Дїдич Цєньский підвисшив для них платню з 25 і 30 кр. на 40 і 45 кр., а Гаївцїв зовсїм не приймає на роботу.

В Городеччинї покінчив ся страйк в селї Братковичах, де дїдич Колїшер підніс платню о 5 кр. денно з 30 кр. на 35. Новий страйк вибухнув в Добрянах, а в Цуневі застрайкували робітники в фабрицї каменолому задля низької платнї. Перед тим застрайкувала вже громада Вовчухи і страйк тревае ще доси. Безпосередною причиною страйку в Вовчухах є жид посесор. В суботу скликав він селян на роботу, згодившись дати по 30 кр., але вечером виплатив тілько по 15 кр і до сего ще держав людий до півночи з виплатою.

— **Відпустки і стипендиї для Русинів** в цїлях габілїтациї. На зимовий піврік 1902/3 одержали відпустки і стипендиї по 800 К, для підготованя до габілїтациї: др. Іван Копач, проф. клясичної фільольоґії в акад. ґімн. у Львові і др. Володимир Левицкий проф. математики в ґімн. в Тернополи; стипендийну запомогу в квотї 500 К одержав др. Ярослав Грушкевич для дальших студий на клїніках очних у Відни і Липску. Крім тих подали ся о стипендиї для дальшого образованя: др. Лев Рудницкий, ад'юнкт судовий в Бучачи, в цивільній процедурі, др. Мирон Вахнянин для звидженя заграничних університетів, др. Олекса Грабовский для дальших студий хірурґічних на університетї вроцлавскім, др. Осип Дакура для дальшого образованя на поли інтерни, і Остап Макарушка, проф. рускої ґімназиї в Коломиї для дальшого образованя; о. др. Стефан Юрик просить лиш о відпустку на зимовий піврік для підготовленя до габілїтациї з історії церковної.

— **Пос. др. Евген Олесницкий** повернув вже з заграницї до Стрия і обняв веденє своєї адвокатскої канцеляриї.

— **З Коломиї** пишуть нам: О. Хомишин, личний приятель звісного маститого д-ра Дудикевича — опускає Коломию і вже з днем 1. серпня обіймає ректорат духовної семинариї. Тутешна кацапня а запевне і цїлий єї штаб ликує з тої причини та вже бачить в нїм сповненє своїх бажань, а то, щоби захопити вплив на питомцїв. Ми однак ще тому вірити не хочемо — та гадаємо, що о. Хомишинови яко надто молодому не повірено би такого важного становища.

— **Іменованя.** Мінїстер просьвіти признав VIII. ранґу отсим професорам середних шкіл: Фльор. Лозиньскому в ґімназиї в Нелї, Стан. Зарембі в І. ґім. в Коломиї, Франц. Хованьцови і Ник. Мазановскому в ґімн. св. Яцка в Кракові, Франц. Бізонови, Стан. Романьскому і др. Вінк. Сьмяловскому в IV ґімн. у Львові, Тад. Левицкому, Ферд. Бостльому і кс. Ів. Гнатовскому в V ґімн. у Львові, Ів. Малиновскому, Ів. Северинови і Олексї Яремі в II ґімн. в Перемишли, кс. др. Брон. Каракульскому в ґімн. в Ряшові, Ант. Божемскому в ґімн. в Сяноку, кс. др. Франц. Сьвідерскому в реальн. шк. в Кракові, кс. др. Ів. Слюзарови і Ем. Бернгардови в реальн. шк. у Львові, Генр. Копії в II. ґімн. у Львові, і Войт. Гессому в ґімн. в Бродах.

— **V. звіт II. державної ґімназиї** (нїмецко-рускої) в Чернівцях за шкільний рік 1901/2 видав директор сего заведеня Корнило Козак. У вступі звіту поміщена розвідка проф. Юлїяна Кобилянського »Про вироблене естетичного чутя в ґімназиях«. По сїм слїдує некрольоґ: »Вінценц Фавстман« проф. Иосифа Бітнера, відтак »Шкільні вісти«. З них вибираємо отсї дати: учительска бібліотека має 3117 томів, 335 зшитків і часописий, 34 мап і 584 образів; бібліотека для учеників має 1065 нїмецких і аж 68 руских творів. Стипендиї брало в сїм роцї 12 учеників. »Unterstützungsverein« сеї школи має маєток в сумі 8571 К 45 сот. Число учеників до кінця 1901/2 було 507 і то 471 публичних учеників а 36 приватистів. Після місць родженя було 88 учеників з Чернівцїв, 276 з Буковини окрім (Чернівцїв), 96 з Галичини, 3 з инших австрийских країв, 1 з Угорщини, 3 з Румунії а 4 з Росиї: після матерної мови було 247 Русинів, 161 Нїмцїв, 60 Поляків і 3 до иньших наций належ-

них; після релїґії було 163 православних з рускою викладовою мовою, 94 гр.-кат., 82 рим.-кат., 12 вірм.-кат., 10 протестантів і 110 жидів.

— **Двірский поїзд**, яким їхала грецка королева Олена до Петербурга, вискочив із шин коло стациї Границї в Росиї. Чотири ваґони перевернули ся, але королева вийшла цїло.

— **Небезпечно цїлувати померших**. В Вельтен померла женщина на затроєнє крови в наслїдок цїлованя мертвої дитини перед похоронами.

— **Переписка Редакциї**. *ВПв. п. Т. З. в Нор.* За цїнну допись щиро дякуємо і просимо не забувати про нас на будуче.

— **Родимцї! Памятайте на фонд будови приватних шкіл!**

Посмертні † оповістки.

— **Лев Ільницкий**, професор реальної школи в Чернівцях, помер по тяжкій і довгій недузї у Відни. Покійник був з роду Русин, але пристав до Румунів а навіть переслїдував в школї руских дїтей. В. є. п.!

Наука, штука, лїтература.

В »Бібліотецї для суспільних наук« під редакциєю Льва Когута: вийшла І книжочка: **Памяти Михайла Драгоманова**. Відчит *М. Павлика* на вечірницях в Його честь устроєних українською молодїжю у Львові 13. липня 1901. Чернівцї 1902. З друкарнї товариства »Австрія«. Стор. 42, 8°. Цїна 30 сот.

— »*Nedelni Listy*«, тижневний додаток до »Hlas-y Narod-a« помістили статю Івана Б. (одного з перших молодих фільольоґів) під заголовком »**Taras Sewčenko**«, basnik a kčisitel Ukrajiny«. В першій части дуже прозоро, ядерно і коротко переказана історична доля нашого народу до виступу Шевченка. Друга часть посьвячена дїяльности, ідеям і значіню Шевченка. Цїла річ написана легко, тепло і з поетичним полетом.

Телеґрами.

Відень, 26 липня. Polit. Cor. доносить, що в осїнних цїсарских маневрах на Угорщинї возьме участь між иньшими нїмецкий наслїдник престола, кн. Фридрих Вільгельм.

Рим, 26. липня. Вчера перед полуднем перенесено мощі бл. п. кардинала Ледуховского з будинку »Пропаґанди« до костела San Lorenzo in Lucina.

Париж, 26 липня. Президент мінїстрів Комб видав обіжник, яким взиває префектів, аби не замикали тих конґреґацийних заведень, які мають характер добродїйних институций, або в добрій вірі уважають ся за авторизовані, або мають дозвіл властий приймати датки, а вкінци тих публичних шкіл конґреґацийних, яким удїлено 6-лїтного речинця до удержавленя.

Монахів, 26. липня. Викрито ту уплянований атентат анархістів на житє кн. Арнульфа баварского.

COLOSSEUM Ernesta Thorna

у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонїшна

Найславнїйша проґрама!

від 16. до 31. липня 1902.

При співучасти військової музики 30. п. п.

1) **Марш**. 2) **Увертура**. 3) **M. Sinne**, субретка. 4) **Gotham i Stearson**, американьскі акробати. 5) **Harold**, тресура псів. 6) **Lanzetta**, імітатор Otero і Fougere. 7) **Ariel i Loube**, комічні циклїсти. 8) **Орхестра**. — Реклямоґраф. 9) **Lolla Lloyds**, субретка. 10. **Nadrage**, комічний черевобесїдник. 11) **Marigold's**, анґлїйскі сьпівачки і дансерки. 12. **Американьский біоскоп**. Найновійша траґедия американьска **Жертва алькоголїзму**.

Що дня о 8. год. вечером велике представленє. В недїлю і сьвята два представленя. Що пятницї **High-Life** представленє. Білети вчаснїйше можна замовляти і набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

Начерки

Олекси Кузьми

I. том

можна набувати в Ставропигійскій Книгарни у Львові по цїнї 2 К за гарно оправл. примірник. (з почт. пересил. о 45 сот. більше).

Зарваницю поему **Василя Щурата** можна з амовляти лише в Ставропигійскій книгарни у Львові, ул. Руска ч. 3. Цїна з почтовою оплатою 25 сот

Льоси на сплати місячні з правом до виграних по зложеню першої рати поручає банковий дім **Шіц і Хаєс** (Schütz i Chajes) **у Львові пл. Марийск. ч. 7.** Купно і продажа ефектів, льосів і монет. Виплата купонів. Безплатна ревізия льосів і ефектів. Проспекти висилає ся оплатно.

6(15—50

Найдешевші, тревалі

КЕРНИЧНІ ПОМПИ

як також помпи всякого рода і до кождої цїли, **рури, тревалі мотори вітрові, водопроводи** будує перше моравске заведенє для водопроводів і помп

Ант. Кунц

ц. і к. надворний доставець в Mährisch-Weisskirchen.

3(15-24)

— Санїтарного радника **д-ра Барвіньского Водолїчничий заклад Ельґерсбурґ** (оснований 1837). Сезон від 1. марця до кінця падолиста. 150 добірно устроєних комнат і 4 вілї з романтично положеним замком. Стация зелїзницї Plaue-Elgersburg-Ilmenau. Всякі водолїчничі процедури, електротерапія, масажа, лїчнича ґімнастика, Мічеля тучне лїченє, диєтетичне і клїматичне лїченє. Особливо надає ся сей заклад до лїченя неврастенії, гістериї, гіпохондриї, пораженя, серцевих недуг, нервової астми, жолудкових недуг, безсорности, ревматичних і гостевих недуг, недокровности, золотухи і т. п.

Цїни вельми умірковані.

1. *Мешканє* почавши від 1 марки (60 кр.) до 5 марок денно з прислугою.

2. *Цїлий харч* днєвно $4^1/_2$ марки (1. снїданє, 2. снїданє, обід (table d'hôte — 4 даня — в недїлю 5) вечеря).

3. *Все лїченє*, всякі процедури і купелї з лїкарскою заплатою і купелевою прислугою 2 марки денно. Перша конзультация числить ся окремо 10 марок).

Положенє вельми здорове і гарне серед Туриньского Лїса (560 метрів над плесом моря). О всякі виясненя і подрібні проспекти звертати ся треба до:

Sanitätsrath Dr. Barwiński's Wassenheil- u. Kuranstalt Bad Elgersburg im Thüringerwalde.

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від 1-го мая 1902.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-европейского).

Поїзд посп.	Поїзд особ.	приходить о годинї	до Львова
		6·10	з Кракова, Берлина, Варшави, Відня
		6·20	з Чернівцїв (Іцкан, Галацу), Чорткова
		6·40	з Брухович, щод. від 15. мая до 14. вер. вк.
		7·45	з Янова
		7·40	з Підволочиск, Бродів на дв. Підзамче
		8·00	„ „ на дв. головний
		8·10	з Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова
		8·15	з Сокаля, Рави рускої
1.35		8·50	з Кракова, Відня, Праги, Берлина
		0·25	з Ряшова, Любачева
		11·55	з Станиславова (Кересмезе, Потутор)
		1·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава
		1·23	з Янова
2·20			з Підволочиск, Копичинцїв на дв. Підз.
2·35			„ „ на дв. голов.
		3·14	з Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і сьв.
		4·40	з Самбора, Стрия, Сколього (1/5 - 30/9)
		5·11	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.
		5·35	„ „ „ на дв. голов.
1·45		5·40	з Чернівцїв, Іцкан
		5·50	з Кракова

Ніч

Поїзд посп.	Поїзд особ.	приходить о годинї	до Львова
		6·00	з Сокаля, Белзця і Любачева
		8·04	з Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і сьв.)
		9·12	з Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і сьв.)
12·15		9·20	з Чернівцїв, Букарешту
		9·25	з Янова (від 1. мая до 30. вер. в нед. і сьв.)
8·40		9·50	з Кракова, Відня, Берлина) Ясла, Розвадова
2·31			
		10·03	з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)
		10·02	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. [illegible]
		10·20	„ „ на дв. [illegible]
		10·50	з Лавочного (Пешту) Хирова Калуша
		3·14	з Тернополя, Грималова на дв. Підзамче
		3·35	„ на дворець головний

Поїзд посп.	Поїзд особ.	відходить о годинї	зі Львова
		6·25	до Сучави, Жидачева, Кересмезе, Потутор
1·55		6·30	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний
2·09		6·43	„ „ „ дв. Підзамче
		6·35	до Лавочного (Пешту) Борислава, Дрогобича
8·30		8·40	до Кракова (Відня, Праги), Берлина
2·55			
		9·00	до Лавочного, Хирова, Калуша
		9·15	до Янова
		9·30	до Белзця, Сокаля, Любачова
		10·30	до Чернівцїв, Потутор
		10·40	до Тернополя, Потутор, дв. Підз.
2·40		10·57	„ „ дв. гол.
		1·25	до Янова від 1. мая до 15. вересня в недїлю і сьвята
		2·15	до Брухович від 15 мая до 14. вересня в недїлї і сьвята
		3·05	до Стрия, Сколього від 1. мая до 30. вер.
		3·15	до Янова щоденно від 1. мая до 30. вер.
		3·26	до Брухович щод. від 1. мая до 15. вер.
		3·30	до Ряшева, Хирова, Любачева

Ніч

Поїзд посп.	Поїзд особ.	відходить о годинї	зі Львова
		6·10	до Станиславова, Жидачева
12·45		6·20	до Кракова (Відня, Берлина, Варшави)
		6·30	до Янова від 1. мая до 15. вер. будні дни а від 16. вер. до 30. цьвіт. 1903. щоденно
		6·35	до Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова
		7·10	до Сокаля і Рави рускої
		8·16	до Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і сьв.)
		8·25	до Перемишля
		9·00	до Підволочиск, Бродів гол. дворець
		9·20	„ „ дв. Підзамче
		10·05	до Янова від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.
2·51		10·30	до Іцкан, Чорткова
		11·00	до Кракова, Відня, Варшави, Праги
		11.10	до Підволочиск, Бродів дв. головний
		11·32	„ „ дв. Підзамче
		4·15	до Кракова, Відня, Праги, Самбора
		5·50	до Брухович від 15. мая до 14. вер. щод.

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 мінут рано.

Час середно европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12 год. 36 мін. часу львівского. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) удїляє пояснень в справах зелїзничих, продає білети всякого рода і розклади їзди.

Складайте свої ощадности в Днїстрі!

Днїстер Товариство взаїмного кредиту, стоварищенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10 дім »Просьвіти«

Днїстер принимає вкладки щадничі і опроцентовує їх по 4% від ста. Стан вкладок 31. грудня 1901 900.193 К 53 с. на 1.063 книжочках.

Днїстер удїляє своїм членам позичок на векслї і скрипти за інтабуляциєю або при відповідній поруцї на $5^1/_2$% і 1% додатку на кошти адмінїстрації. Сплату позичок розкладає »Днїстер« догідно також до 10 лїт. Членом може бути тілько член обезпечений в »Днїстрі«, від огню. Удїл членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Удїли вплачені по день 31. грудня 1901: 81.169 К 37 с. Членів було: 2.006. Стан позичок: 869.245 К 4 с.

Днїстер удїляє рікрічно з чистого зиску датки на публичні добродїйні рускі цїли — на церкви, бурси, школи і т. д. — До кінця року 1901 удїлено 8.840 К.

Інформаций в справах позичок удїляють аґенти і Дирекция.

Видає і відповідає за редакцию Лев Лопатиньский. З друкарнї В. А. Шойковского.